

Jeden déšť

Helena Vondráčková

Jeden déšť, jeden den,
plnej snů, plnej změn.
Jeden déšť,
kterej nastal právě dnes.
Jeden dům, jeden práh,
starej stůl, na něm prach.
Jeden dům,
po němž neštěk málem pes.

No a náhle oheň z kamen hřál.
Vzduch, co voní dřívím a tak dál.

Jeden bols, jeden grog,
jeden plášť, kterej zmok.
Jeden bols
a pak sladký písňě hlas.
Jeden jive, jeden waltz,
jeden vtip, kterej znals.
Jeden jive,
po němž přestals vnímat čas.

Takže půlden rázem utek nám.
No a kdo byl sám, už není sám.

Jeden déšť, co všechno spíská.
Jeden déšť mi závoj zdvih.
Vidím líp a vidím zblízka
jednu tvář a jeden smích.

Jeden puls, jeden dech,
co den dal, to nám nech.
Jeden puls
ve dvou tepnách. Stůj a křič:
To jsem já, to je on.
Ze dvou strun jeden tón.
Jeden tón,
ale poslyš, déšť je pryč.

Už se na sklech zvenčí neblyští.
Tak tu můžem počkat na příští.

Jeden puls, jeden dech,
co den dal, to nám nech.
Jeden puls
ve dvou tepnách. Stůj a křič:
To jsem já, to je on.
Ze dvou strun jeden tón.
Jeden tón,
ale poslyš, déšť je pryč.

Už se na sklech zvenčí neblyští.
Tak tu můžem počkat na příští.